

РЕШЕНИЕ

№ 44

гр. Русе, 22.02.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – РУСЕ в публично заседание на двадесет и шести януари през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Александър Иванов

Членове: Ралица Герасимова
Пламен Дочев

при участието на секретаря Ева Д.а
в присъствието на прокурора Г. Д. Г.
като разгледа докладваното от Ралица Герасимова Въззивно наказателно дело от общ характер № 20234500600014 по описа за 2023 година

С присъда №117 от 18.10.2022 г. по н.о.х.д. №390/2022 г. на РРС, 1^{-ви} наказателен състав, подс. В. С. В. е бил признат за невинен в това, че през м. юни 2020 г. в с. Мечка, обл. Русенска, противозаконно присвоил чужди движими вещи – 1бр. колесен трактор марка/модел “ЮМЗ 6Л” с рег. №*** с рама №*** и двигател №*** на стойност 1 690.00 лева, и 1бр. колесен трактор марка/модел „ЮМЗ 6КМ” с рег. №*** ЕХ, с рама №*** и двигател №***, на стойност 4 540.00 лева, на обща стойност 6 230.00 лева, собственост на Община Иваново, които владеел, поради което и на основание чл. 304 от НПК го оправдал по повдигнатото обвинение за осъществен състав на престъпление по чл. 206, ал. 1 от НК.

Със същия съдебен акт РРС отхвърлил предявеният от Община Иваново срещу подс. В. С. В. граждански иск за сумата от 6230 лева – обезщетение за причинени имуществени вреди, резултат от Дието по повдигнатото обвинение за осъществен състав на престъпление по чл.206, ал.1 от НК.

Срещу присъдата в законоустановения срок е постъпила въззивен протест от прокурор при РРП. В същият се излагат съображения за материална незаконосъобразност на атакувания акт. Развиват се доводи в насока необоснованост и неправилност на атакувания акт. Твърди се, че неправилно и в противоречие с доказателствената съвкупност и житейската логика РРС е приел обвинението за недоказано. Сочи се, че безспорно е било доказано, че Община Иваново е придобила собствеността върху двата трактора и ги е предоставила през 80-те години на 20-ти век за ползване на Кметство Мечка и е логично те да са били съхранявани в единствения стопански двор на същото село. Твърди се също, че

житейски логично и обяснимо е Кметството да не е разполагало с оригинални части за машините, да е било в обективна невъзможност да закупи нови такива и повредените части да са били подменяни с употребявани от сходни машини (обстоятелство, което според прокуратурата не може да бъде доказано с оглед изминалия период от време). Посочва се също така, че макар и собственик на земята, в която са били съхранявани двата трактора да е била собственост на сина на подсъдимия, то очевидно това е било само формално. В обобщение РРП счита, че обвинението се явява доказано и моли първоинстанционната присъда да бъде отменена, а от страна на въззивната инстанция да бъде постановена нова, с която подс. В. да бъде признат за виновен по повдигнатото му обвинение като му се отмери наказание според исканията в на прокуратурата пред първата съдебна инстанция.

В съдебно заседание пред РОС представителят на Русенска окръжна прокуратура счита първоинстанционната присъда за неправилна и необоснована. Счита, че в рамките на съдебното дирене са били събрани достатъчно доказателства в насока осъществяване на Дието по повдигнатото му обвинение за осъществен състав на престъпление по чл.206, ал.1 от НК по отношение на един от процесните трактори и развива подробни съображения в последната насока. Счита, че Дието следва да бъде преквалифицирано по текста на чл.206, ал.5 от НК, доколкото извършеното съставлява маловажен случай. Пледира на подсъдимия да бъде наложено наказание глоба, а гражданският иск да бъде частично уважен.

Процесуалният представител на конституирания в производството граждански ищец-Община Иваново счита обвинението за доказано по отношение на двете машини и моли съдът да се произнесе в този смисъл.

Упълномощените защитници на подс. В. В. молят протеста на представителя на прокуратурата да бъде оставен без уважение. Намират обвинението за недоказано и правят искане присъдата на РРС да бъде потвърдена. Конкретизират, че двата трактора не са били във владението на подсъдимия, както и че същият винаги се е отнасял към тях като чужди, съответно, че никога подсъдимият не е имал намерението да ги свои. Сочат още, че обвинението е било непрецизно конструирано – при липса на данни за длъжностното лице поверило вещи, на надлежна индивидуализация на същите, както и при липса на доказателства за правото на собственост на Община Иваново. Допълнително се позовават на константната съдебна практика, че само по себе си невръщането на вещь на собственика и не съставлява вина акт на имуществено разпореждане, както и че отказът не сочи намерение за своеене.

Подсъдимият В. С. В. моли присъдата на РРС да бъде потвърдена.

Русенски окръжен съд, като съобрази изложените от страните доводи и служебно провери правилността на присъдата съобразно изискванията на чл. 314 НПК, намира за установено следното:

Производството пред РРС се е развило по реда на гл. XXVII, чл.371, т.1 и сл. от НПК, доколкото в съдебно заседание, преди даване ход на съдебното следствие съдът при

условията на чл.372, ал.3 е одобрил депозираното от страните в производството съгласие да не се провежда разпит на свидетелите ПД ИК, ИИ, КГ, ЙИ, Д С., Д., СК и Г. М, а да се ползва съдържанието на протоколите за разпит от досъдебното производство.

Ясно изразеното вътрешно убеждение на РРС по фактите е формирано на основата на относително безпротиворечивата доказателствената съвкупност – гласните доказателства – обясненията на подсъдимия В. В., показанията на свидетелите СС, ЙД и Д Г. (дадени непосредствено и устно пред РРС в хода на съдебното следствие), показанията на свидетелите ПД ИК, ИИ, КГ, ЙИ, Д С., Д., СК и Г. М (приобщени към доказателствената съвкупност по реда на чл.373, ал.1, вр. чл.283 от НПК), писмените доказателства и доказателствени средства – справка от Сектор „Пътна полиция“-Русе за регистрирани МПС на Община Иваново, заявление за прекратяване на регистрацията на превозно средство, Протокол за бракуване на дълготраен материален актив-МПС, свидетелства за регистрация на МПС част I, списък на регистрирани МПС на Община Иваново, протокол за отговорно пазене на вещи, констативен протокол за приемане и извозване на МПС, справки за прекратяване на регистрация на МПС, протокол за оглед, ведно с фотоалбума към него, нотариален акт за продажба на НИ, скица на поземлен имот, данъчна декларация за недвижим имот, справка от Агенция по вписванията, справка за съдимост, биографична справки, декларация за семейно и имотно състояние, както и от заключенията на ценовата автотехническа, допълнителната ценова автотехническа и на тройната, комплексна автотехническа и оценителна експертизи.

Изброената доказателствена маса установява еднопосочно, че през 90-те години на 20 век, Община Иваново била собственик на 1 бр. колесен трактор “ЮМЗ 6Л” с рег. №*** с рама № *** и двигател № *** с дата на първа регистрация 01.02.1977 год. и свидетелство за регистрация на МПС № 003924473/09.012.2009 год. и 1 бр. колесен трактор “ЮМЗ 6КМ” с рег. № *** ЕХ, тип “автобагер“, с рама № *** и двигател № ***, с дата на първа регистрация 20.11.1990 год. и свидетелство за регистрация на МПС № 001542354/26.06.2006 год. Двата трактора били предоставени за ползване на Кметство с. Мечка, като били съхраняване на територията на бившият стопански двор на кооперацията на селото, в местността „Под село“. Поради амортизацията им и нарасналите разходи за поддръжка, Общината последователно бракувала тракторите, като регистрацията на “ЮМЗ 6КМ” с рег. № *** ЕХ била прекратена на 14.10.2009 г., а на “ЮМЗ 6Л” с рег. № *** - на 13.12.2016 г.

На неустановена дата, неустановено лице или лица изоставили два колесни трактора „ЮМЗ“ на посоченото по-горе открито и незаградено място, в непосредствена близост до черен път.

Междувременно, през 2004 г., свид. СС – син на подс. В. придобил собствеността върху сгради, намиращи се в бившият стопански двор на с. Мечка, върху които учредил право на пожизнено ползване в полза на подсъдимия. Двамата използвали сградите за развитие на животновъдство.

Впоследствие, през 2008 г. свид. С придобил собствеността и върху земята под

постройките. В тази земя попадал и теренът, където се намирали изоставените два колесни трактора „ЮМЗ“.

През 2020 г., Кметът на Община Иваново възложил на свид. ПД - Зам. кмет на Община Иваново да установи и събере цялата стара техника на Общината на едно място. При извършената проверка, свид. ПД констатира, че Общината е собственик на два трактора - „ЮМЗ 6КМ“ с рег. № *** ЕХ и „ЮМЗ 6Л“ с рег. № ***. Той решил, че това са двата трактора, които се намират в имота на свид. С, поради което на неустановена дата през м. юни, 2020 г. свид. Д се срещнал с подс. В. и поискал от него да му предаде двата трактора „ЮМЗ“. От своя страна подс. В. в рамките на проведения разговор отказал, като се мотивирал, че ще върне тракторите, но само ако му бъдат представени документи, от които да може да се установи, че тези, които са върху земята на сина му са собственост на Община Иваново. В тази връзка свид. Д представил пред подсъдимия двете свидетелства за регистрация на тракторите „ЮМЗ 6КМ“ с рег. № *** ЕХ и „ЮМЗ 6Л“ с рег. № *** но подс. В. заявил, че няма да разреши изнасянето им от мястото.

На 22.06.2022 г. свид. ПД подал заявления до Районно управление гр. Две Могили при ОД МВР-Русе. Проверката по случая била възложена на свид. ЙД – младши полицейски инспектор в управлението. В хода на проверката, на 24.06.2020 г., свид. Д Г. – полицейски инспектор в Районно управление гр. Две Могили извършил оглед на двата трактора „ЮМЗ“, които били в имота на свид. С. При огледа Д констатира, че процесните трактори се намират встрани от асфалтов път. Същите били силно обрасли с диви лози и скребър. Единият от тях бил „Беларус ЮМЗ-6М“ с монтирана кофа, имал табела с номер на рама – *** и номер на двигател ***. Вторият нямал табела с номер на рамата, а двигателят му бил с № ***. Двата трактора били без табели с регистрационни номера. За резултата от проверката, свид. Г. изготвил констативен протокол. С Протокол за отговорно пазене от 24.07.2020 г., свид. Д задължил подс. В. В. да пази и съхранява отговорно посочените погоре два трактора.

Междувременно било образувано досъдебното производство. В хода на същото, водещият разследването изготвил писмо до Община Иваново и до подс. В. В., с което указал на подсъдимия да предаде на Община Иваново, в срок до 30.08.2021 г., колесен трактор „ЮМЗ 6Л“ и колесен трактор „ЮМЗ 6КМ“, намиращи се в неговия имот, а на Община Иваново – да прибере на собствена територия същите два трактора. Писмата били получени, съответно, от подсъдимия и от Община Иваново. Във връзка с това, Кметът на Община Иваново издал заповед, с която определил комисия и възложил да извърши приемането на двата трактора и тяхното извозване.

На 23.08.2021 г. определената комисия посетила мястото, където били тракторите, като подс. В. бил запознат със заповедта на Кмета на Община Иваново. Въпреки това, подсъдимият отново отказал да разреши тракторите да бъдат иззети и извозени от мястото.

По досъдебното производство бил извършен и оглед на двата трактора и мястото, на което се намирали. При огледа било установено, че в кабината на единият трактор, на приборното табло, има табела с номер ***, а на двигателя – табела с номер ***. При огледа

на втория трактор в кабината не била открита табела с номер, а на двигателя имало табела с номер *** За огледа бил изготвен протокол и фотоснимки.

В хода на разследването била назначена ценова автотехническа експертиза. От заключението и се установило, че двата колесни трактора ЮМЗ 6Л и ЮМЗ 6КМ са били с разкомплектовани и увредени системи, агрегати и механизми, довело до техническата и неизправност, която не позволява същите да се използват по предназначение и да се движат по пътищата, отворени за обществено ползване, без да бъдат ремонтирани. Вещото лице дало заключение, че стойността на колесен трактор ЮМЗ 6Л, към 2011 г. възлизала на 2860 лв. (към 02.12.2016 г. – на 1700 лв.), а стойността на колесен трактор ЮМЗ 6КМ към 2011 г. била в размер на 5250 лв. (към 02.12.2016 г. – 6300 лв.)

Била назначена и допълнителна ценова автотехническа експертиза, която дала заключение, че стойността на колесен трактор ЮМЗ 6Л, към м. юни, 2020 г. възлиза на 1690 лв., а стойността на колесен трактор ЮМЗ 6КМ към м.юни, 2020 г. – на 4540 лв.

В хода на съдебното производство пред РРС била назначена тройна, комплексна автотехническа и оценителна експертиза, от заключението на която се установило, че двата трактора на терена, собственост на свид. С са колесни трактори ЮМЗ-6Л и ЮМЗ6М. От тях липсвали части, агрегати и детайли, а голяма част от наличните били увредени и негодни. Вещите лица посочили, че поради констатираната липса на много детайли от системи, агрегати и механизми, тракторите не можело да бъдат ползвани по предназначение или да се движат по пътищата, отворени за обществено ползване. Посочено било, че колесен трактор ЮМЗ 6Л с ДВГ № *** и дата на първа регистрация 01.02.1977 г., най-вероятно е същият, който е посочен в свидетелство за регистрация № 003924473 и в протокол за бракуване на дълготраен актив – МПС № 2/02.12.2016 г., а колесен трактор ЮМЗ 6М, с монтирана кофа и гребло, с номер *** и с ДВГ *** не бил същият трактор, който е записан в свидетелство за регистрация № 001542354. Предвид установените липси, разходите по установяване състоянието на всички детайли и отчитайки технико-икономическите показатели при извършване на евентуален ремонт, вещите лица достигнали до извода, че възстановяването на тракторите и бъдещата им експлоатация по предназначение е технически невъзможна и икономически неизгодна. Приели, че към м.юни, 2020г. тракторите имали стойност само като метален скрап, която за двата трактора възлизала на 3068.93 лв.

При анализа на доказателствената съвкупност първоинстанционният съд е извършил правдив анализ и съпоставка на събраните гласни доказателства. В тази насока настоящата въззивна инстанция не констатира наличието на процесуални нарушения, свързани с непълна и превратна доказателствена дейност на контролираната съдебна инстанция.

Настоящият съдебен състав възприе фактическата обстановка, почти идентична с описана в мотивите на първоинстанционната присъда.

Правилно районният съд в мотивите на присъдата не е подложил на анализ и съпоставка, както и на нарочно обсъждане доказателствените материали, въз основа на които е установил фактическата обстановка, като е посочил единствено, че в събрания

доказателствен материал по делото не съществуват противоречия- *per argumentum a contrario* от чл.305, ал.3, изр. 2 от НПК в този случай не следва да се подлагат на самостоятелна преценка, съпоставка и анализ отделните доказателствени източници.

Въззивният съд, след като извърши самостоятелна проверка на събраните по делото материали, намира, че този извод на първоинстанционния съд е обоснован и законосъобразен. Обясненията на подсъдимия В., ведно с останалите годни доказателствени материали в досъдебното и съдебното производство хронологично и логически обвързано установяват последователността на фактите, част от предмета на доказване в настоящото наказателно производство.

При правилно установената фактическа обстановка първата инстанция е направила законосъобразни правни изводи.

Според императивната уредба на процесуалния закон и константната съдебна практика е недопустимо постановяването на осъдителна присъда в случаите, когато обвинението спрямо конкретното лице за конкретното престъпно Дие не е доказано по несъмнен и категоричен начин. Безусловно е правилото, че присъдата не може да почива на предположения, на съмнителни, несигурни и колебливи изводи относно авторството на престъплението и неговите основни обективни и субективни признаци. Разпоредбите на чл.16 и чл.303, ал.2 от НПК ясно и категорично провъзгласяват принципът за невиновност на подсъдимия до завършване на наказателното производство с влязла в сила присъда. Уточнява се, че същият може да бъде признат за виновен само когато обвинението е доказано по несъмнен начин. Следователно, когато и след изчерпване на всички процесуални средства не се установи по безспорен и категоричен начин, че Дието е извършено или че не е извършено от подсъдимия, съдът е длъжен да го признае за невиновен (ППВС №6 от 04.05.1978 г.).

Настоящият съдебен състав, както и първостепенният намира, че събраните по делото доказателства се оказват абсолютно недостатъчни, за да бъде признат подсъдимият В. за виновен в извършване на Дието, квалифицирано по текста на чл.206, ал.1 от НК.

На първо място и настоящият съдебен състав, както и първостепенният намира, че липсват предпоставки да бъде признат подсъдимият за виновен в извършване на Дие по текста на чл.206, ал.1 от НК.

За да отговори на един от основните въпроси по чл. 301, ал. 1 от НПК, а именно извършено ли е било престъплението, за което подс. В. е бил привлечен да отговаря, въззивният съд на собствено основание обсъди всички доказателства и доказателствени средства, върху които се гради приетата за установена в обвинителния акт фактическа обстановка. Анализът на доказателствените материали поотделно и в тяхната логическа връзка, не обуслови извод за реализиране на Дие субсумиращо обективните и субективни признаци на състава по повдигнатото спрямо В. обвинение.

Въз основа установените от първата съдебна инстанция факти, въззивният съдебен състав прие че Дието на подс. В. в конкретния случай не съставлява престъпление по

чл.206, ал.1 от НК и по който и да е друг текст от закона като в тази насока съобрази следното:

Обсебването спада към групата на престъпните присвоявания, които са уредени в глава пета от НК, а именно като престъпления против собствеността. „Присвояването” е акт на противозаконно юридическо или фактическо разпореждане с чуждо имущество в свой или чужд интерес, като може да се извърши както с действие, така и с бездействие. Важно е да се посочи особения субективен елемент на присвояванията, а именно промяната на намерението на дееца от това да владее или пази повереното му имущество правомерно, в такова да се разпорежда с него в свой или чужд интерес противозаконно, в разрез с изначално предвиденото правно основание.

Като част от тази група престъпления, обсебването по чл.206 от НК притежава описаните характеристики като наред с тях разкрива и свои специфични особености.

На първо място непосредствения обект на посегателство може да бъде само движима вещ, като е възможно част от нея да принадлежи и на самия деец (ал.2 на чл.206 НК). Специфичното за този вид престъпно поведение е, че вещта се намира във фактическата власт на дееца на определено правно основание – договорно правоотношение, акт на държавен орган и др. Престъплението е резултатно, като неговата довършеност се обуславя от засягането възможността на собственика на веща да упражнява спокойно и безпрепятствено всички правомощия, съдържащи се в правото му на собственост върху нея – да я владее, да се разпорежда с нея и да я ползва. Особен е субектът на Диего като той може да бъде единствено лице, което притежава фактическата власт върху предмета на посегателство и то на валидно правно основание. Единствената възможна форма на вина е пряк умисъл, като във волево отношение извършителят цели противозаконното разпореждане с предмета да бъде в негов или чужд интерес.

Така изложените характеристики на престъплението „обсебване”, подведени под описаната по-горе, безспорно установена фактическа обстановка, водят до следните изводи:

Настоящият въззивен състав, както и първоинстанционният на първо място намира, че от цялата събрана в хода на производството доказателствена съвкупност не е било установено, че подс. В. В. е получил фактическата власт върху процесните вещи – 1 бр. колесен трактор марка/модел “ЮМЗ 6Л” с рег. №*** с рама №*** и двигател №*** и 1бр. колесен трактор марка/модел „ЮМЗ 6КМ” с рег. №*** ЕХ, с рама №*** и двигател №*** – същите да са му били поверени било по силата на договор, с устно разпореждане или фактически предадени с конкретно очертаване на параметрите на разпоредителната му власт върху тях.

Правилно и законосъобразно РРС е приел липсата на доказателствена обезпеченост в насока кой и кога е превозил и оставил трайно и окончателно двата процесни трактора на мястото, на което се намирали в инкриминирания период и конкретно досежно твърдението на прокуратурата, че това е станало през 2011 г. от неустановено в хода на разследването длъжностно лице. Не се доказва и обстоятелството това да е станало в присъствието и със

съгласието на подсъдимия. Доказателства в последната насока не биха могли да се изведат и от показанията на св. Д още повече, че твърдението му, че имотът, в който са били установени машините с категоричност не е бил собственост на подсъдимия В., а на неговия син. Въззивният съд на собствено основание констатира липсата на писмени или гласни доказателства, че определени длъжностни лица са поверили процесните вещи конкретно на подсъдимото лице и то по някой от посочени по-горе начини, в резултат на което той да ги владял или пазил на валидно правно основание.

В този смисъл и правилно и законосъобразно контролираната съдебна инстанция е приела, че обвинението подс. В. да е осъществил обсебване на двата трактора през м. юни 2020 г. се явява несъставомерно от обективна страна.

Въззивният съдебен състав изразява пълно съгласие и с възприетото от страна на проверяваната съдебна инстанция и досежно липсата на доказателства в насока реализиране и на изпълнителното Дие по повдигнатото спрямо подсъдимия В. обвинение и конкретно за извършване на действия по противоправно фактическо или юридическо разпореждане с процесните машини. В тази насока РОС изцяло възприе изложеното от страна на първоинстанционния съд касателно отказът на подсъдимия да предаде двата трактора на св. Д, които съображения не намира за нужно да преповтаря.

Тук за пълнота и прецизност следва да се посочи, че настоящият въззивен състав намира, че безспорно установеното поведение на подсъдимия не покрива признаците на сочения престъпен състав и от субективна страна. По-конкретно с оглед описаното по-горе, същият в нито един момент не е манифестира собственическо отношение върху машините. Както правилно е посочил РРС подсъдимият (предвид състоянието на тракторите и невъзможността същите да бъдат надлежно индивидуализирани) е считал, че упражнява на законно основание право на задържане – с оглед предоставянето на машините на надлежно доказателства им собственик.

Безспорно е, че същият не е упражнил на законно основание право на задържане върху процесните ППС. Правото на задържане в широк (възражение за неизпълнен договор) и тесен смисъл (същинско право на задържане) е уредено в чл.90 и чл.91 от ЗЗД, като предпоставка за възникването и на двете правни възможности е наличието на конекситет - на такава връзка между двете насрещни вземания, че с оглед естеството на нещата или волята на страните искането да бъде удовлетворено едното вземане без оглед на другото, би било противно на добросъвестността, почтеността и справедливостта. Възражението за неизпълнен договор представлява общо средство за защита срещу неизпълнение на насрещното изискуемо задължение от същото правно отношение, т.е. способ за едновременно изпълнение и за осигуряване на реално изпълнение на насрещното задължение. Предпоставките за упражняването му са констатираното наличие между едни и същи лица на две насрещни вземания, които представляват част от едно двустранно правоотношение и изискуемост на двете вземания. От своя страна правото на задържане е уредено в чл. 91 от ЗЗД и представлява правото да се откаже връщане на чужда движима вещ до едновременното удовлетворяване на изискуемо насрещно вземане във връзка със

запазване, поддържане, поправяне или подобрене на вещта или за вреди, причинени от нея.

В конкретния случай подс. В. не е бил носител на изискуемо вземане спрямо насрещната страна, но същият е имал съмнения относно правата на Община Иваново по отношение на двата трактора. Т.е. той не е разполагал с право на задържане, нито с възражение за неизпълнен договор, нито пък ги е упражнил надлежно. Същевременно обаче, в конкретния случай безспорно е установено от фактическа страна, че подсъдимият В. не е манифестирал собственическо отношение към процесните вещи, не се е разпоредил със същите и нееднократно е заявявал желанието си да ги предостави след представяне на титул за собственост от страна на правоимащия. В този смисъл и подс. В. е формирал в съзнанието си представата, че има право да задържи вещите докато не бъде доказано, че именно находящите се в имота на сина му трактори са тези, чието предаване претендира Общината. В тази връзка ВКС в Решение № 92 от 24.02.2010 г. по н. д. № 749/2009 г., II н. о., НК изрично приема, че: *„От значение за правилното приложение на закона е не дали от гледище на гражданското право подсъдимият има право на задържане, а че липсва умисъл у подсъдимия за своене на вещта.“*.

В този смисъл и постановявайки оправдателна присъда РРС е постановил правилен и законосъобразен акт.

Законосъобразни се явява и решението на РРС досежно предявената гражданска претенция и разноските по делото.

В заключение, след обобщаване на резултатите от извършената на основание чл. 314 НПК служебна проверка на присъдата, въззивната инстанция не констатира основания за изменение или за отмяна на обжалвания първоинстанционен съдебен акт, поради което прие, че той следва да бъде потвърден.

Така мотивиран и на основание чл. 334 ал. 1 т. 6 и чл. 338 от НПК, Русенски окръжен съд, Наказателно отделение

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА присъда №117 от 18.10.2022 г. по н.о.х.д. №390/2022 г. на РРС, 1⁻
ви наказателен състав.

Решението не подлежи на обжалване и протестиране.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____

